

Boligfrihet for alle

Nesten 20 år etter HVPU-reformens iverksettelse er det betimelig å se nærmere på om boligdrømmene fra den gang er realisert. Og det er det heldigvis en del som mener noe om.

En av dem er Inkluderingsminister Audun Lysbakken. Han har flere ganger tatt til orde for at retten til å velge hvor man vil bo også gjelder for personer med utviklingshemning. Det setter vi stor pris på. At dette er nødvendig å påpeke har sammenheng med at noen har blitt tvangsflyttet fra sine hjem og plassert andre steder, som resultat av anbudsutsetting. Det gjelder ikke mange, men det er alarmerende at det i det hele tatt kan skje.

Betydelig flere historier har det vært om personer som får beskjed om at deres eneste mulighet for å få tilstrekkelige tjenester fra kommunen er at de flytter inn i store omsorgsenheter, ofte nedsettende (men av og til også treffende) omtalt som omsorgsghettoer.

Her vil det foregå mange viktige debatter fremover. Noen måter å bo på skaper definitivt problemer. Og noen måter å bo på gir flere muligheter for frihet, inkludering og sosial deltagelse. Det økonomiske aspekt er bare en faktor, og ofte overvurderer man den økonomiske gevinsten ved at mange bor sammen.

Mangfoldet blant personer med utviklingshemning bør avspeiles i et mangfold også i bomuligheter, og valgalternativene må være både reelle og gode.

